

Tisztelt Gyászolók!

A végső búcsúvétel idején mindannyiunkban számos érzés és gondolat dolgozik, amelyek a személyes és a közös gyász formájában öltenek testet. A megtapasztalt veszteségben benne van mindaz, ami elhunyt családtagunkhoz, barátunkhoz, pályatársunkhoz köt bennünket: a szeretet, a tisztelet, a megbecsülés, közösen átélt élményeink, amelyek felidőzésében mostantól fogva magunkra leszünk utalva. Másfajta búcsúk során szoktunk egymástól nap mint nap elköszönni, de most a kollektív emlékezet jegyében gyűltünk össze itt a temetőben, hogy utolsó földi útján elkísérjük tanárunkat, kollégánkat, barátunkat, Sebestyén Árpádot, és megosszuk egymással a veszteség szomorúságát.

Más az a kapocs, amelyet a hivatás, az oktatói, kutatói munka, a kollégákért érzett felelősség, és más, amit a család jelent az ember számára, de a gyász valamennyiünké.

A Debreceni Egyetem Magyar Nyelvtudományi Intézetének professzorától, Sebestyén Árpádtól búcsúzunk, akit élete során elválaszthatatlan szálak kötöttek intézményünkhöz.

Ez az egyetem vált tudásának forrásává ifjúságának éveit, miután 1950-ben hallgatóként átlépte annak kapuját, ez jelölte ki szakmai fejlődésének irányait, amelyben 1954-től tanársegédként, majd aspiránsként, kutatóként dolgozott és szerzett tudományos fokozatot. Ezt az intézményt szolgálta legjobb képességeivel, tudásával, amikor – már mint elismert nyelvész és tanár – docensként, majd 1975-től egyetemi tanárként végezte kutatásait, és tanította egyetemi hallgatók százait.

A száraz életrajzi adatok egy hivatásához, munkájához ragaszkodó, szakmai és emberi értékekben gazdag személyiség pályáivét vetítik elénk. 1972-től két évtizeden át végzett tanszékvezetői munkája mellett 1967–70 között a Bölcsészettudományi Kar dékánhelyetteseként, ugyanebben az időszakban pedig egy évig megbízott dékánként vállalt részt a kar vezetésében. 1975-től 1980-ig a Kossuth Lajos Tudományegyetem rektorhelyettesi tisztségét töltötte be. Kari, egyetemi, akadémiai, szakmai bizottságokban, testületekben való részvételével évtizedeken át a helyi és az országos tudományosság aktív szereplője, formálója volt. Pótolhatatlan szerepe volt a tudományos ismeretterjesztésben, az anyanyelvi kultúra ápolásában. Nyugalomba vonulását követően sem szakadt meg teljesen ez az aktív szerepvállalás és az Egyetemmel, kollégáival, intézetével való kapcsolat.

Másfél évtizeddel ezelőtt, a 70. születésnapjára kiadott ünnepi kiadványban közeli munkatársa, Nyirkos István, akitől néhány hónapja vettünk fájdalmas búcsút, a következő szavakkal emlékezett meg tanári, kutatói, emberi habitusáról: „Sebestyén Árpádra elsősorban a hűség jellemző. Hűség a szülőföldhöz, a szűkebb pátriához.” Nyugodtan hozzátehetjük, ugyanez a hűség kötötte hat és fél évtizeden keresztül elválaszthatatlanul Debrecenhez, az

Egyetemhez, amelyet jogelőd intézményünk, a Kossuth Lajos Tudományegyetem jelentett számára.

Emléke tovább él tanítványaiban, és mindazokban, akiknek megadatott, hogy ismerjék, részesei lehessenek életének. Fenntartják emlékezetét azok a lapok is, amelyeken egyetemünk története íródik, és őrzik a következő generációk számára.

Örök béke és megnyugvás jusson neki osztályrészül!